

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Miloslava Výborného v právní věci žalobkyně: **Business Advisor, a.s.**, se sídlem Hradní 27/37, Ostrava, zast. JUDr. Miloslavem Kijasem, advokátem se sídlem Jiráskovo náměstí 121/8, Ostrava, proti žalovanému: **Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj**, se sídlem Na Jízdárně 3162/3, Ostrava, ve věci ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 5. 2018, čj. 22 A 127/2017-35,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 5. 2018, čj. 22 A 127/2017-35, **se ruší**.

II. Žaloba podaná u Krajského soudu v Ostravě dne 27. 7. 2017 **se odmítá**.

III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Žalobkyni **se vrací** zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši **5 000 Kč**, který jí bude vyplacen k rukám jejího zástupce JUDr. Miloslava Kijase, advokáta, z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) se žalobou u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) domáhala výroku, že ukončení daňové kontroly za zdaňovací období

červen až prosinec 2011, leden až prosinec 2012, leden až prosinec 2013 a 1. čtvrtletí roku 2014, která byla dne 29. 5. 2017 ukončena dle § 88 odst. 5 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění do 30. 6. 2017 (dále jen „daňový řád"), písemností označenou jako „Ukončení daňové kontroly" je nezákonným zásahem. Krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl dle § 87 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.").

[2] Krajský soud uvedl, že z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že ukončení daňové kontroly již ze své povahy nemůže být nezákonným zásahem (rozsudek ze dne 20. 9. 2006, čj. 3 Aps 3/2005-139, č. 1010/2007 Sb. NSS). Samotné ukončení daňové kontroly nemůže být zásahem proto, že označuje konec probíhajícího děje, který ze své podstaty kontrolovaný subjekt omezuje. Byla-li kontrola ukončena dříve, než měla, pak to bylo z hlediska práv daňového subjektu k jeho prospěchu. Pokud by bylo kontrolovanému subjektu v důsledku jejího předčasného ukončení zabráněno uplatnit některá práva a zároveň by to mělo za následek nezákonné doměření daně, bylo by možno toto úspěšně namítat v řízení o přezkumu rozhodnutí o doměření daně podle § 65 a násl. s. ř. s. Nevedlo-li by však předčasné ukončení daňové kontroly ke stanovení nové daňové povinnosti, jednalo by se o vadu postupu, která však neměla odraz ve sféře veřejných subjektivních práv stěžovatelky, a tudíž by se pojmově nemohlo jednat o nezákonný zásah ve smyslu § 82 s. ř. s.

[3] Nad rámec potřebného odůvodnění krajský soud uvedl, že stěžovatelka s ohledem na § 88 odst. 3 daňového řádu neměla možnost v rámci projednání zprávy o daňové kontrole dále doplňovat kontrolní zjištění a námitce podjatosti nebylo později vyhověno.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Stěžovatelka v kasační stížnosti zopakovala, že nezákonný zásah spatřovala v tom, že žalovaný přistoupil k ukončení daňové kontroly náhradním způsobem dle § 88 odst. 5 daňového řádu, přestože se stěžovatelka řádně omluvila z projednání zprávy o daňové kontrole, protože vznesla námitku podjatosti vůči úředním osobám a žalovanému jako celku. O této námitce podjatosti přitom nebylo před ukončením daňové kontroly rozhodnuto, tudíž dle § 77 odst. 3 daňového řádu mohly úřední osoby provádět ve věci jen neodkladné úkony, mezi které nepatří faktické ukončení daňové kontroly.

[5] Stěžovatelka nesouhlasí vzhledem ke znění soudního řádu správního s judikaturou Nejvyššího správního soudu, dle které ukončení daňové kontroly nemůže být nezákonným zásahem. Novelou soudního řádu správního uskutečněnou zákonem č. 303/2011 Sb. s účinností od 1. 1. 2012 byla zákonodárcem rozšířena ochrana proti ukončeným jednáním správních orgánů. Bylo tedy povinností krajského soudu, aby se zabýval námitkami stěžovatelky.

[6] Zahájení i průběh daňové kontroly může být zákonný a nezákonnost může nastat až způsobem jejího ukončení, a to upřením práv žalobce na řádné projednání zprávy o daňové kontrole. K ukončení daňové kontroly musí dojít v průběhu prekluzivní lhůty a k oznámení rozhodnutí o vyměření daně maximálně do jejího konce. Okamžik ukončení daňové kontroly tak nabývá na významu právě tehdy, kdy se tak nezákonně stane

v závěrečné fázi prekluzivní lhůty. Jedná se tedy o právní akt, který může zasáhnout do práv daňového subjektu, jak v jeho prospěch, tak také výrazně v jeho neprospěch.

[7] Stěžovatelce byla skutečnost o koncentraci řízení ve smyslu § 88 odst. 3 daňového řádu oznámena až souběžně se zprávou o daňové kontrole. Z toho důvodu bylo podání námitky podjatosti legitimním uplatnění práva. Soud má u deklaratorní žaloby vycházet pouze ze skutkového stavu, který tu byl v okamžiku nezákonného zásahu.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že pokud by ukončení daňové kontroly mohlo být nezákonným zásahem, musela by u něj existovat způsobilost vyvolat stav, kdy porušení práv stěžovatelky trvá (popř. netrvá, ale do budoucna opět hrozí). Toto by muselo znamenat nutnost dovodit existenci veřejného subjektivního práva daňového subjektu na to, aby s ním byla vedena daňová kontrola, kterou lze ovšem zahájit pouze z moci úřední. Z povahy samotného ukončení daňové kontroly tak není pojmově možné, aby se jednalo o nezákonný zásah.

[9] Ukončení daňové kontroly nemá na běh prekluzivní lhůty žádný vliv. K hypotetickému porušení práv stěžovatelky by došlo až doručením dodatečných platebních výměrů, protože samotné ukončení daňové kontroly není úkonem, který by implikoval nutnost doměření daně z moci úřední.

[10] Správce daně nemá povinnost informovat daňový subjekt, že jeho vyjádření nevedlo ke změně podoby výsledku daňové kontroly. Podání námitky podjatosti samo o sobě projednání zprávy o daňové kontrole nebrání, jelikož nezpůsobilost úřední osoby činit jiné úkony než neodkladné se týká pouze situace, kdy existují o její nepodjatosti důvodné pochybnosti. V daném případě byla bezdůvodnost námitek zjevná, jelikož je nebylo možné podřadit pod žádnou ze skutkových podstat dle § 77 odst. 1 písm. a), b) nebo c) daňového řádu.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas a stěžovatelka je zastoupena advokátem ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, byť z jiných, než stěžovatelkou uváděných důvodů.

[12] Nejdříve se Nejvyšší správní soud musel zabývat přípustností podané kasační stížnosti, jelikož jde v pořadí již o druhou podanou kasační stížnost. Nyní napadeným rozsudkem rozhodl krajský soud poté, co jeho předchozí rozhodnutí zrušil kasační soud rozsudkem ze dne 16. 1. 2018, čj. 9 Afs 263/2017-33. Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem soudu.

[13] Pravým smyslem výše uvedeného ustanovení je zamezit tomu, aby se Nejvyšší

správní soud musel zabývat znovu věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor vyslovil, a kdy se tímto právním názorem krajský soud řídil. Ostatně i soud je svým předchozím vysloveným právním názorem vázán, jestliže rozhoduje za jinak nezměněných poměrů v téže věci o kasační stížnosti proti novému rozhodnutí krajského soudu. K výkladu uvedeného ustanovení se vyslovil rozšířený senát v usnesení ze dne 22. 3. 2011, čj. 1 As 79/2009-165, č. 2365/2011 Sb. NSS, kde uvedl: „*Ze zákazu opakované kasační stížnosti judikatura Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu dovodila nad rámec doslovného znění § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. výjimky, jejichž respektování znamená dodržení smyslu a účelu rozhodování Nejvyššího správního soudu. Dospěla k závěru, že toto ustanovení nelze vztáhnout zejména na případy, kdy Nejvyšší správní soud vytýká nižšímu správnímu soudu procesní pochybení nebo nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Odmítnutí kasační stížnosti za tohoto procesního stavu by znamenalo odmítnutí věcného přezkumu rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva. […] Lze tedy shrnout, že ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. limituje přípustnost kasační stížnosti ve vztahu k otázkám již dříve v téže věci Nejvyšším správním soudem závazně posouzeným*“ (srov. i nález Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05).

[14] Předchozí rozhodnutí krajského soudu bylo Nejvyšším správním soudem zrušeno proto, že krajský soud odmítl žalobu, jelikož stěžovatelka nevyčerpala jiné prostředky ochrany nebo nápravy ve smyslu § 85 s. ř. s. Dle rozsudku rozšířeného senátu ze dne 5. 12. 2017, čj. 1 Afs 58/2017-42, č. 3686/2018 Sb. NSS, však podání žaloby, kterou se žalobce domáhá pouze určení, že zásah byl nezákonný, není podmíněno vyčerpáním jiných prostředků ochrany nebo nápravy. Krajský soud v nyní napadeném rozsudku tento závazný právní názor respektoval a nově se zabýval důvodností žaloby, k čemuž se Nejvyšší správní soud v předchozím rozhodnutí nijak nevyjadřoval. Proti novým závěrům krajského soudu nyní stěžovatelka brojí, což odpovídá výjimce, kterou dovodil rozšířený senát. Nyní podaná kasační stížnost je tedy přípustná.

[15] Krajský soud zamítl podanou žalobu, jelikož dle předchozí judikatury Nejvyššího správního soudu nemůže být ukončení daňové kontroly nezákonným zásahem.

[16] K této problematice se již několikrát vyjadřoval kasační soud. Rozšířený senát v usnesení ze dne 31. 8. 2005, čj. 2 Afs 144/2004-110, č. 735/2006 Sb. NSS, dospěl k závěru, že „*zahájení i provádění daňové kontroly může být podle okolností nezákonným zásahem*“, neboť zahájením a prováděním daňové kontroly správce daně přímo zasahuje do právní sféry daňového subjektu (porušení práva na sféru osobní svobody, práva na ochranu vlastnictví, nepřípustné omezení subjektivního veřejného práva podnikat a provozovat jinou hospodářskou činnost, zásah do práva na soukromí a případně též do dobré pověsti, v rozporu s právem na respektování obydlí). Na toto usnesení navázal již krajským soudem citovaný rozsudek kasačního soudu sp. zn. 3 Aps 3/2005, v němž dospěl soud k závěru, že „*[u]končení daňové kontroly však nezákonným zásahem z povahy věci být nemůže, neboť tímto úkonem ani v jeho důsledku k uvedeným narušením nedochází*“. V rozsudku ze dne 25. 9. 2007, čj. 8 Aps 4/2007-47, Nejvyšší správní soud uvedl, že „*[u]končení daňové kontroly, nerespektuje-li při něm správce daně zákonem zaručená práva daňového subjektu, je přitom spíše vadou řízení než nezákonným zásahem*“.

[17] V rozsudku ze dne 29. 8. 2014, čj. 5 Afs 34/2014-39, Nejvyšší správní soud rozdělil možná práva porušená daňovou kontrolou na „daňová“ práva (zejména právo na správné stanovení daně) a „nedaňová“ práva (např. na všeobecnou ochranu svobodné sféry osoby daňového subjektu, právo na ochranu vlastnictví, právo podnikat nebo provozovat jinou hospodářskou činnost). Ve vztahu k „daňovým“ právům uvedl, že se plně uplatní subsidiární povaha žaloby proti nezákonnému zásahu, tedy lze tato práva chránit prostřednictvím žaloby proti rozhodnutí a ve vztahu k „nedaňovým“ právům uvedl, že *„nezákonná daňová kontrola, proti níž se lze samostatně domáhat ochrany proti nezákonnému zásahu podle § 82 a násl. s. ř. s. (včetně žaloby směřující „jen“ k deklaratornímu výroku soudu o její nezákonnosti), zasahuje do „nedaňové“ sféry daňového subjektu je možné bránit podáním zásahové žaloby.“* Soud se dále vyjadřoval k povaze daňové kontroly z pohledu možných zásahů: *„[u] daňové kontroly je třeba rozlišovat daňovou kontrolu jako celek, a jednotlivé úkony pracovníků správce daně, prováděné v jejím rámci. Intenzita, jakou pracovníci správce daně zasahují do autonomní sféry jednotlivce, se může podle typu prováděných úkonů značně lišit. Daňová kontrola může představovat nezákonný zásah ve svém celku, ale od daňové kontroly, stižené nezákonností již od jejího zahájení, je třeba odlišit daňovou kontrolu zákonnou (zahájenou zákonným způsobem), v jejímž průběhu dojde k nezákonnému postupu - úkonu - ze strany pracovníka správce daně.“* Na rozdíl od výše uvedeného rozsudku kasačního soudu sp. zn. 8 Aps 4/2007 již zcela jednoznačně uvedl, že *„[u]končení daňové kontroly, nerespektuje-li při něm správce daně zákonem zaručená práva daňového subjektu, je přitom vadou řízení, a nikoli nezákonným zásahem“* a dále navázal: *„O ten by se mohlo jednat zejména za situace, kdyby účinky nezákonného zásahu v podobě daňové kontroly stále trvaly, např. kdyby správce daně po ukončení kontroly nevrátil kontrolovanému subjektu účetní doklady, které při kontrole převzal. Účelem ochrany poskytované dle § 82 a násl. s. ř. s. je zajistit ukončení nezákonného zásahu správního orgánu, proti kterému se nelze bránit jinými právními prostředky. Prováděl-li správce daně daňovou kontrolu v rozporu se zákonem, po jejím ukončení nezákonný stav pominul, ledaže by trvaly jeho důsledky. Důsledkem ovšem nelze rozumět vydání rozhodnutí, které lze napadnout po vyčerpání řádných opravných prostředků žalobou podle § 65 a násl. s. ř. s. Daňový subjekt tedy byť i nezákonným ukončením daňové kontroly neztrácí právo napadnout výsledky této kontroly jinými právními prostředky“*. Soud se v tomto rozsudku vyjádřil i ke vztahu nové právní úpravy správního řádu soudního: *„[]je vhodné uvést, že na tyto závěry nemá vliv ani novela soudního řádu správního provedená zákonem 303/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, kterým bylo změněno ust. § 82 […] Smyslem uvedené novely (připuštění možnosti rozhodnutí soudu pouze o nezákonnosti zásahu) bylo zejména zrychlení rozhodování o odškodnění za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem […] Tato novela tedy nemá vliv na již dříve vyslovené závěry Nejvyššího správního soudu k otázce vztahu žaloby proti rozhodnutí správního orgánu a žaloby zásahové, protože pamatuje na případy, kdy se neuplatní subsidiární povaha žaloby proti nezákonnému zásahu. V projednávané věci však o tento případ, jak již bylo podrobně rozvedeno výše, nejde, neboť stěžovatel se domáhá ochrany proti zásahu do jeho „daňové“ sféry, a nikoli sféry „nedaňové“.“*

[18] Rozšířený senát v usnesení ze dne 16. 11. 2016, čj. 1 Afs 183/2014-55, č. 3566/2017 Sb. NSS, provedl výčet úkonů v rámci daňové kontroly, proti kterým lze brojit podáním zásahové žaloby: *„Zásahovou žalobou se lze domáhat ochrany před různými aspekty daňové kontroly. V první řadě připadá v úvahu ochrana před tím, že daňová kontrola byla vůbec*

zahájena nebo že vůbec probíhá. [...] Dále lze brojit proti konkrétním úkonům správce daně v rámci kontroly, zejména proti konkrétním excesům ze zákonných mezí při zásazích do soukromé sféry daňového subjektu [...] Konečně je daňový subjekt oprávněn zásahovou žalobou brojit proti nezákonné nečinnosti správce daně při kontrole. Pomocí zásahové žaloby nicméně nelze docílit „předstižného" posouzení zákonnosti takových jednotlivých procesních úkonů správce daně, které samy o sobě nemají povahu zásahu ve smyslu § 82 s. ř. s., ale jejichž zákonnost může mít význam při posuzování zákonnosti případného rozhodnutí, jímž by na základě zjištění z daňové kontroly byla stanovena daň (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2006, č. j. 8 Aps 2/2006 - 95, podle něhož „prostřednictvím žaloby na ochranu před nezákonným zásahem nelze podrobovat testu zákonnosti jednotlivé procesní úkony správního orgánu, které zpravidla směřují k vydání rozhodnutí a samy o sobě nepředstavují zásah do práv účastníka řízení"). Z výše uvedeného je patrné, co je předmětem řízení o zásahové žalobě ve věci daňové kontroly – není jím výsledek kontroly, tedy samotný obsah zjištění při kontrole získaných, nýbrž naopak samotné jednání správce daně v kontrole. Soudní ochrana proti daňové kontrole směřuje k tomu, aby zajistila, že správce daně uplatní své pravomoci v souladu se zákonem; naopak neposkytuje ochranu před výsledkem kontroly, tedy před kontrolními zjištěními." Mezi rozšířeným senátem vyjmenovanými možnými zásahy není ukončení daňové kontroly.

[19] Judikatura Nejvyššího správního soudu tedy dovodila, že v případě, že se daňový subjekt brání proti úkonu správce daně zasahujícímu do „daňového" práva, je možné se proti němu bránit podáním žaloby proti rozhodnutí o stanovení daně. V případě, že se daňový subjekt brání zásahu do jiného „nedaňového" práva (zahájení a průběhu daňové kontroly, konkrétním excesům ze zákonných mezí do soukromé sféry daňového subjektu nebo obydlí, nečinnosti správce daně při kontrole) je možno užít institutu zásahové žaloby. Dle výše uvedené judikatury tak zejména nelze úspěšně napadat ukončení daňové kontroly, jelikož buď do veřejných subjektivních práv nijak nezasáhne, nebo pokud zasáhne, pak pouze zprostředkovaně v rámci navazujícího rozhodnutí o stanovení daně. Proti takovému rozhodnutí je přípustná soudní ochrana ve formě žaloby proti rozhodnutí podle § 65 a násl. s. ř. s. Tvrzení, dle kterého předčasným ukončením daňové kontroly došlo k prekludování vyměřované daně, stěžovatelka může namítat v opravných prostředcích a žalobách proti rozhodnutím, kterým jí byla stanovena daň.

[20] Nejvyšší správní soud proto souhlasí s krajským soudem, že ukončení daňové kontroly nemůže být z povahy věci nezákonným zásahem, což plyne z výše uvedené setrvalé judikatury kasačního soudu.

[21] K námitce stěžovatelky, že judikatura kasačního soudu neobstojí vzhledem ke změně institutu nezákonného zásahu provedené zákonem č. 303/2011 Sb., soud odkazuje na citovanou část rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Afs 34/2014, kde kasační soud totožnou námitku vypořádal. Stěžovatelka ani v kasační stížnosti neuvádí žádné relevantní důvody, proč by novela soudního řádu správního měla výše uvedené argumenty vyvrátit, jelikož pouze uvedla, že danou novelou byla rozšířena ochrana proti ukončeným jednáním správních orgánů.

[22] Jelikož závěr krajského soudu o tom, že ukončení daňové kontroly nemůže být z povahy věci nezákonným zásahem, obstojí sám o sobě jako důvod rozhodnutí, je

zbytečné se zabývat jakýmikoliv námitkami směřující do úvahy „nad rámec“, které v rozsudku krajský soud uvedl, a které stěžovatelka v kasační stížnosti rozporuje.

[23] V judikatuře správních soudů bylo dlouhou dobu nejisté, jakým způsobem mají soudy postupovat, pokud se někdo brání zásahovou žalobou proti úkonu, který z povahy věci nemůže být nezákonným zásahem. Jedna judikaturní větev zastávala názor, že takovou žalobu je nutné odmítnout, druhá zamítnout. Tento postup sjednotil až rozšířený senát v rozsudku ze dne 21. 11. 2017, čj. 7 As 155/2015-160, č. 3687/2018 Sb. NSS, který dospěl k závěru, že je-li zjevné a nepochybné, že není možné, aby jednání popsané v žalobě bylo vzhledem ke své povaze nezákonným zásahem, musí být taková žaloba odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jelikož chybí podmínka řízení spočívající v připustitelném tvrzení nezákonného zásahu. K tomu je nutno podotknout, že tento rozsudek byl sice zrušen nálezem Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 635/18, nicméně důvodem zrušení byla chybná interpretace žalobních lhůt u nezákonných zásahů, nikoli samotná metodologie postupu při posuzování přípustnosti a důvodnosti zásahové žaloby – proti ní Ústavní soud ničeho nenamítal (bod 22 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 7. 2018, čj. 2 As 93/2016-138). Obdobný závěr vyslovil Nejvyšší správní soud i v jiných rozhodnutích (viz. rozsudek ze dne 23. 5. 2018, čj. 6 Afs 8/2018-37, č. 3757/2018 Sb. NSS, ze dne 30. 8. 2018, čj. 8 As 121/2018-30, ze dne 15. 6. 2018, čj. 5 Afs 7/2018-39, nebo ze dne 29. 8. 2018, čj. 8 Afs 98/2018-52). Z výše uvedeného posouzení je zjevné, že judikatura Nejvyššího správního soudu se jednotně a dlouhodobě vyjadřovala v tom smyslu, že ukončení daňové kontroly není pojmově nezákonný zásah. Dle závěrů citovaného rozsudku sp. zn. 7 As 155/2015 měla být žaloba odmítnuta. Kasační soud proto musel rozsudek krajského soudu zrušit a dle § 110 odst. 1 s. ř. s. žalobu odmítnout.

IV. Závěr a náklady řízení

[24] Z uvedených důvodů shledal Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí nezákonným, přičemž zároveň shledal, že v řízení před krajským soudem existovaly důvody pro odmítnutí žaloby. Postupoval proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. a spolu se zrušením napadeného rozsudku krajského soudu odmítl žalobu podanou u krajského soudu.

[25] Podle § 110 odst. 3 s. ř. s. platí, že zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a rozhodl-li současně o odmítnutí návrhu, rozhodne i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu. O náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Podle ustanovení prvně zmíněného nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo návrh odmítnut.

[26] Nejvyšší správní soud vyzval stěžovatelku k uhrazení soudního poplatku ve výši 5 000 Kč. Tento poplatek stěžovatelka dne 27. 6. 2018 uhradila. Dle usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 2. 2016, čj. 10 Afs 186/2014-60, č. 3396/2016 Sb. NSS, však nyní podaná kasační stížnost nepodléhala soudnímu poplatku. Dle § 10 odst. 2 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, soud vrátí poplatek tomu, kdo jej zaplatil na základě nesprávné výzvy soudu. Třicetidenní lhůta k vrácení tohoto poplatku

vychází z § 10a odst. 1 stejného zákona. Z uvedených důvodů rozhodl soud IV. výrokem o vrácení uhrazeného soudního poplatku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 30. října 2018

JUDr. Petr Mikeš, Ph.D.
předseda senátu